

tohoto dopisu, který nutno posuzovati v jeho vnitřní souvislosti, plyne jasně, že údaje v dopisu byly způsobilé poškoditi podnik soukromého žalobce a že stěžovatel zaslal dopis ten bance při nejmenším v tom úmyslu, aby byla otřesena schopnost úvěru soukromého žalobce a aby tím byla posice podniku soukromého žalobce v soutěži zeslabena. Tvrdil-li stěžovatel, který byl zaměstnán u firmy M. a znal její poměry, v dopise zaslaném bance, se kterou soukromý žalobce byl v obchodním spojení, máje u ní úvěr, okolnosti, jak rozsudkem byly zjištěny, je na bílé dni, že toto jednání stěžovatelovo bylo způsobilé ohroziti úvěr soukromého žalobce. Nelze přehlédnouti, že téměř každý obchodník a podnikatel až na nepatrné výjimky je nucen spoléhati na úvěr. Ztěžuje-li se neb podkopává-li se podnikateli úvěr, zeslabuje se tím samozřejmě jeho posice v poměru soutěžitelském, an je pak nucen opatřovati si úvěr za podmínek po případě nepříznivých. Mimochodem se podotýká, že stěžovatel v dopise ze dne 16. června 1937, psaném soukromému žalobci, přiznal výslovně, že obsah jeho dopisu ze dne 10. listopadu 1936 je částečně nepravdivý a že se na podkladě mylných informací dopustil eventuálního přestupku.

Zmateční stížnost namítá konečně, že schází tu znak skutkové podstaty přečinu zlehčování, totiž rozšiřování údajů. Rozsudkový výrok uvádí, že stěžovatel rozšiřoval o poměrech podniku soukromého žalobce údaje, o nichž věděl, že jsou nepravdivé a způsobilé tento podnik poškoditi. Lze připustiti, že pojem rozšiřování není tu opodstatněn; než tím není stěžovatel ve svých právech nijak zkrácen, poněvadž ze zjištěného stavu věci je jasné, že stěžovatel zmíněné údaje učinil; vyžadujeť se k naplnění skutkové podstaty zlehčování podle § 27 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n., aby bylo dokázáno, že objektivně nepravdivé údaje o poměrech podniku a způsobilé podnik ten poškoditi, byly pachatelem buďto učiněny nebo rozšiřovány. Zákon vyjadřuje se tudíž alternativně a z protikladu rozšiřování a učinění vysvětluje, že stačí, byly-li údaje učiněny i jen vůči jednotlivci. Je proto zasláním závadného dopisu jmenované bance kryta zákonná náležitost učinění údajů. Za vyličeného stavu věci nelze mluvit o důvodu zmatečnosti podle č. 9 a) § 281 tr. ř.

Čís. 5996.

»Právnou ujmu« v smysle § 391 tr. zák. netreba rozumeť výlučne hmotnú ujmu alebo majetkovú škodu; právna ujma je tu aj vtedy, keď sa padelaním alebo falšovaním verejnej listiny zhoršilo postavenie poškodeného v bársakom smere.

Právnou ujmu v tomto smysle utrpel štát i exekút, vyhotovil-li právny zástupca vymáhajúcej strany sám exempláre súdneho usnesenia povoľujúceho exekúciu, dal ich opatriť súdnym razítkom, sám ich však podpísal namiesto súdneho úradníka a predložil ich potom exekučnému súdu, ktorý na základe nich predčasne nariadil výkon exekúcie.

(Rozh. zo dňa 13. októbra 1937, Zm III 233/37.)

Obžalovaný Dr. A. zastupoval ako substitút právneho zástupcu vy-máhajúcej strany M. v exekučnej veci proti povinnej strane N. Exekúciu povolil okresný súd v B. a zaslal spisy okresnému súdu v Š. k výkonu exekúcie. Keď sa Dr. A. dostavil k okresnému súdu v Š., aby interve-
noval pri výkone exekúcie, bolo zistené, že príslušné spisy od okresného
súdu v B. ešte nedošly. Preto sa obžalovaný vrátil k okresnému súdu
v B. a predstierajúc súdnej kancelárskej pomocnici, že ho k nej posielala
vedúci úradník kancelárskeho oddelenia tým cieľom, aby mu opisy exe-
kúciu povoľujúceho usnesenia, ktoré v dvoch exemplároch sám predložil,
opatrila povoľujúcim razítkom a razítkom príslušného sudcu, čomu ona
vyhovela, a žiadal iného úradníka, aby tieto usnesenia podpísal v zastú-
pení vedúceho oddelenia. Ponevác onen úradník tejto žiadosti nevyhovela,
podpísal obžalovaný Dr. A. listiny sám menom, resp. značkou vedúceho
oddelenia. Takto zhotovené exempláre súdneho usnesenia predložil
potom obžalovaný u okresného súdu v Š., ktorý na ich základe previedol
exekúciu. Právne exempláre exekúciu povoľujúceho usnesenia došli od
okresného súdu v B. k okresnému súdu v Š. teprv po výkone exekúcie.
Súd prvej stolice uznal obžalovaného vinným dvojnásobným
zločinom padelania verejnej listiny podľa § 391 tr. zák. O d v o l a c í
súd potvrdil rozsudok súdu prvej stolice a pokiaľ ide o otázku, či
vznikla pre štát právna ujma, uviedol v dôvodoch: Tým, že obžalovaný
svojmocne dal opatriť exekučné žiadosti povoľovacím razítkom a ra-
zítkom sudcu a pripojil meno, resp. značku vedúceho úradníka kance-
lárskeho oddelenia, osvojil si právo, ktoré prislúcha výhradne štátu, totiž
dať overovať vyhotovenia súdnych usnesení súdnymi orgánmi. Tým
nielen mohla vzniknúť, ale skutočne vznikla ujma na uvedenom ideálnom
práve štátu a nemá preto pre posúdenie viny obžalovaného význam tá
okolnosť, že vyhotovenia obžalovaným zriadené materiálne plne súhla-
sily s usnesením súdu.

N a j v y š š í s ú d zmätočnú sťažnosť obžalovaného čiastočne za-
mietol, čiastočne odmietol.

Z d ô v o d o v :

V odôvodnení zmätočnej sťažnosti, založenej na § 385, č. 1 a) tr. p.
prípúšťa sťažovateľ, že bola ním vyhotovená verejná listina nepravá
čo do formy, namieta však, že jeho čin nenaplnuje skutkovú podstatu
zločinu podľa § 391 tr. zák., lebo chýba vraj skutkový znak tohoto trest-
ného činu, totiž, že by z jeho jednania bola vznikla alebo mohla vzniknúť
niekomu právna ujma. Námetka táto je bezpodstatná.

Pod právnou ujmu v smysle § 391 tr. z. netreba rozumieť výlučne
hmotnú ujmu alebo majetkovú škodu; právna ujma je tu aj vtedy, keď
sa padeláním alebo falšovaním verejnej listiny zhoršilo postavenie po-
škodeného v bársakom smere.

Vznik právnej ujmy pre štát dovodil vrchný súd v odôvodnení na-
padnutého rozsudku a stačí v tom bode naň poukázať. Konaním obža-
lovaného nastala však právna ujma pre štát — hľadiac na zistený skut-
kový stav — hneď aj tým, že boli okresným súdom v Š., ako súdom

exekučným, skutočne použité obžalovaným samým zhotovené nepravé vyhotovenia usnesenia okresného súdu v B., povoľujúceho exekúciu, cieľom jej prevedenia, pri čom okresný súd v Š., resp. výkonný orgán tohoto súdu, nemohol bezvadnou verejnou listinou voči exekvovanej strane dokázať svoje oprávnenie k tomuto nariadenému, resp. prevádzanému úradnému úkonu.

Napokon prichádza v úvahu aj možnosť právnej ujmy u exekútov, lebo exekúcia bola prevedená na základe falošnej listiny predčasne a tak exekúti museli strpieť prevedenie exekúcie už skôr, než by mohla byť podľa práva skutočne prevedená, čo mohlo mať za následok rôzne právne ujmy pre nich.

Sú preto mylné a bezpodstatné námietky, ktoré v tomto smere činí sťažovateľ, prevádzajúc podľa zákona zmätočnú sťažnosť, najmä, že táto náležitosť skutkovej podstaty v súdenom prípade nie je splnená, keď padelané listiny zodpovedaly obsahove pravej listine, že ujma musí byť hmotná a že nestačí, aby niekomu vznikla z činu ujma s hľadiska abstraktného.

Čís. 5997.

K naplnění skutkové podstaty zločinu porušení domácího pokoje se nevyžaduje, aby majitel domu nebo osoba, která s bytem nakládá, vydala předem zákaz vstupu do domu nebo do bytu.

Bezprávnost činu podle § 330 tr. zák. je dána již tím, že pachatelé, nepostupující zákonnými prostředky, svémocně ruší držbu vlastníka nebo držitele nemovitosti a jeho právo na pokojné a nerušené její užívání.

Po subjektivní stránce rozhoduje toliko, zda si je pachatel vědom toho, že způsob, kterým vniká do bytu jiného, je bezprávný.

(Rozh. ze dne 13. října 1937, Zm IV 535/37.)

Vlastník domu dal v něm představenstvu náboženské obce k dispozici jednu místnost pro zasedání rozhodčího soudu. Představenstvo vědouc, že se nepovolané osoby chystají rušití jednání rozhodčího soudu, uložilo několika členům obce, mezi nimi i M. a N., aby střežili vchod do místnosti a nikoho dovnitř nepouštěli. M. a N. zavřeli i vrata vedoucí z ulice do dvora domu a zajistili je závorou. Obžalovaní A., B., C., kteří neměli v domě co činiti, přišli ke vratům a žádali, aby byli vpuštěni. Když nebylo jejich žádosti vyhověno, otevřeli vrata násilím, vnikli na dvůr a odtamtud do místnosti, v níž zasedal rozhodčí soud, a znemožnili další jeho jednání. Soud první stolice zprostil obžalované A., B., C. obžaloby s odůvodněním, že v domě bydlelo v době jednání rozhodčího soudu několik nájemníků a že tedy ani rozhodčí soud, ani představenstvo náboženské obce nebylo oprávněno jednostranně nakládati se vchodem do domu. Odvolací soud uznal všechny tři obžalované vinnými zločinem porušení domácího pokoje podle §§ 70, 330, 331, čís. 2 tr. zák.

N e j v y š š í s o u d zmateční stížnosti obžalovaných zčásti odmítl, zčásti zamítl.